

Sobota 23.11.2024.

Zase do lesa, tentokrát do toho městského ale o nic horšího

Čimický a Ďáblický háj, kdysi lesy na severu, daleko za Prahou. Dnes jsou již dávno součástí našeho hlavního města a stále odolávají, aby je to jejich město neudusilo. Samy by to nezvládly, naštěstí se najdou i lidé, jímž příroda není lhostejná, a pomáhají.

Přijeli jsme za pěkného podzimního trochu podmračeného počasí na jihozápadní okraj Čimického háje. Na první pohled je to pěkný dubový les pomalu se ukládající k zimnímu spánku. Les plný cest a pěšinek na buližníkovém podkladu. Skála vodou tvarovaná kouká ze země téměř na každém kroku. Nevědět že jsme v Praze, klidně by to mohlo být i někde v podhůří pohraničních hor.

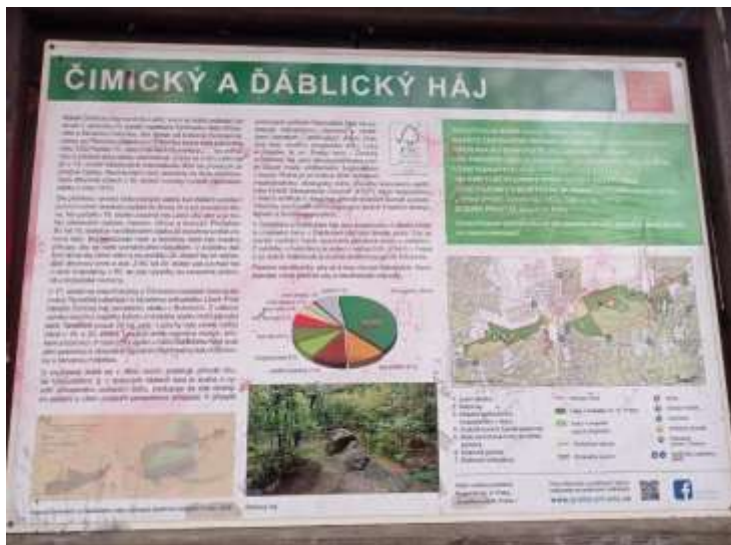

Zajímavá je i historie Čimického háje. Stromy, převážně duby, lípy, modřiny a další listnáče jsou tady vysazovány člověkem již dobrá dvě století. Předtím to byl přírodní dubohabřinový les zvaný Temeliště z nějž tehdejší vrchnost prodávala lidem dřevo na topení. **Tak tedy vzhůru do lesa.**

Je tu i dost zajímavostí, na které se procházkou podíváme. Jedna z nich je hájovna, v samém středu lesa stojí již od konce 18. století jakoby hlídala dva staré duby rostoucí jen několik kroků za jejím plůtkem. Na ten nejstarší z původní výsadby (stáří asi 300 let) doslova vidí z okna. Druhý, jen o málo mladší roste za hájovnou. Opravdovou výjimkou je i tento snad jediný sprejery nezničený informační panel.

Ten nejstarší třistaletý dub letní je opravdový unikát. Je to takzvaný **doupný strom**, takové stromy jsou pro les nenahraditelné. Mohou být dokonce i mrtvé, v jejich dutinách je ale živo, poskytují úkryt a hnízdiště neuvěřitelnému množství živočichů. Ten náš má dutinu ve výšce 6 metrů, ve které již několik let žije puščík obecný, jen kousek pod ním je včelí hnízdo a je tu i další hmyz vázaný na dutiny. Dub je již léta jištěný lany na okolní mladší stromy. Velká škoda že od naší poslední návštěvy přišel o svou korunu. Oba duby jsou státem chráněné jako vzácné stromy.

A ještě něco, právě tento vzácný strom inspiroval **PhDr. Martina Rezka** k napsání knížky Pohádky z Čimického háje. Pan Rezek není jenom autor a ilustrátor pohádek z lesa ale je i zakladatelem spolku „Vědomý dotek“. Ten se vlastně o Čimický háj stará. Vybuodoval naučnou stezku Čimický háj. Na té je mimo jiné i dřevěná socha dubového skřítky **Čimíska** od autorky **Kristýny Kužvartové**. Díky tomuto spolku se stal z obyčejného lesa bez přehánění les pohádkový.

Součástí pohádkové naučné stezky je i lesní jezírko, jmenuje se **Dotek** a vodou jej zásobuje poslední ze dvou pramenišť, které ještě nevyschnulo. Jezírko je téměř na konci východní části Čimického háje, zároveň je to poslední zajímavost u které jsme se zastavili a před námi je rušná křižovatka u vozovny Kobylisy. Bez úrazu jsme ji překonali a jsme na okraji Ďáblického háje, druhé části dnešní sobotní vycházky.

Ďáblický háj

Ďáblický háj je parkově upravený smíšený les o rozloze 60 hektarů. Pohádkové postavičky ani pověsti o nich jsme tady nenašli zato historie je tady dramatická víc než by člověk čekal. Území Ďáblického háje s vrcholem **Ládví** je nejvyšším pražským místem na pravém břehu Vltavy. Prokazatelně to byl kdysi ostrov, který omýval mořský příboj. Je to již dávno asi 98 milionů let. Stále je to ale místo záhadné. V okolí bylo nalezeno spousta dokladů pravěkých civilizací ale tady na vrcholu nic. Vypadá to, že ten vrchol byl zasvěcený pouze bohům a lidé sem neměli přístup.

Křižovatku u vozovny jsme bezpečně zdolali a začínáme stoupat. Navíc začíná probleskovat sluníčko

Značení nás nasměrovalo k **vrcholu Ládví**. Můžeme se pochlubit, vystoupali jsme na nejvyšší (**359 m/m**) pražské místo na pravém břehu Vltavy. Jen pár kroků od cesty je zajímavý objekt. Věž připomínající vodárnu. Je to ale geodetická měřicí věž **z roku 1938**. Takových věží pro trigonometrické měření bylo tehdy na našem území postaveno devět, na rozdíl od této věže byly ostatní ve tvaru hvězdy. Jen pár desítek metrů od válcové věže je **vysílač Ládví**, svým vysíláním pokrývá město Prahu a Středočeský kraj. V areálu vysílače je modernizovaný zemní vodojem Ládví s úpravnou vody. Je tak nenápadný, že jsme si jej vlastně vůbec nevšimli. Zato lom hluboko pod námi po levé straně cesty se přehlédnout nedá.

Náš cíl je dáblická hvězdárna, k té máme ještě dobrý kilometr lesní cestou. Příroda na prosluněné cestě svažující se k východu má ještě k zimnímu spánku daleko, dokonce se tady v lese ještě pracuje.

Jsme z lesa venku a rozsáhlou loukou se blížíme k hvězdárně

Ďáblická hvězdárna je tak trochu světový unikát. Byla postavena v padesátých letech minulého století brigádně v „akci Z“ ze zbylých panelů prvního panelového domu postaveného v Praze. Unikátem je i jeden ze dvou hvězdářských dalekohledů. Pochází z bývalé soukromé hvězdárny lékárníka, **amatérského astronoma Františka Fischera v Podolí**. Je to vůbec nejstarší dalekohled v ČR používaný pro veřejnost, vyrobený v Německu v roce 1903. Hvězdárna je postavena na buližnickové skále. Odtud je výhled na téměř polovinu Čech od Krušných hor přes Jizerky po Krkonoše. Tak opatrně lezeme nahoru po skále na výhled. Říká se tady „**Na Vyhlídce**“.

Tady v prostoru za hvězdárnou naše asi pětikilometrová procházka končí. Viděli jsme ta nejzajímavější místa v obou lokalitách, **přírodní památku Ládví**, která se nachází na dně bývalého lomu a je geologickým dokladem o zdejší přítomnosti druhohorního moře, to vše uprostřed docela zachovalé přírody.

Vycházku připravili Mirek a Zdenka Bernátovi, kronika Mirek, obětavě fotografovaly Jiřina Žipková a Hana Mašková

